
Funcții | Calcul Simbolic

Table of Contents

Funcții	1
Definirea funcțiilor	1
Instrucțiunea global	2
Variabile handle de funcții	2
Vectorizarea funcțiilor	7
Aplicarea funcțiilor asupra tablourilor de celule	7
Calcul simbolic	8
Definirea variabilelor și funcțiilor simbolice	8
Substituiți	11
Reprezentarea simbolică a numerelor	13
Definirea de variabile simbolice reale și complexe	15
Matrice simbolice	16
Crearea de funcții abstracte	20
Reprezentarea grafică a funcțiilor	20

Funcții

Definirea funcțiilor

Funcțiile se definesc în fișiere cu extensia .m . Linia de definiție a unei funcții este : **function [y1, y2, ..., yn] = numefuncție (x1, x2, ... xk)**. Variabilele x1, x2, ..., xk sunt parametri de intrare. Variabilele y1, y2, ..., yn sunt calculate de funcție și sunt parametrii de ieșire. Parametrii din definiția funcției se numesc formali. Funcțiile pot avea propriile variabile locale. Funcțiile operează asupra variabilelor din propriul lor spațiu, adică variabilele locale și parametrii.

Exemplu

```
[a, b] = patrcub(2)
```

a =

4

b =

8

O funcție este apelată ca termen într-o expresie. Parametrii formali din definiția funcției sunt înlocuiți la apelare cu parametrii actuali. Parametrii de intrare actuali pot fi expresii ce conțin constante, variabile sau funcții. De exemplu, funcția de mai sus este apelată ca [a, b] = pc(2).

Orice funcție are 2 parametri implicați de intrare:

-> **nargin** – numarul de parametri de intrare;

-> **nargout** – numarul de parametri de iesire.

Executia unei functii se termina in mod normal la sfarsitul functiei. Pentru a termina executia functiei mai inainte se utilizeaza instructiunea **return**.

Funcitiile sunt salvate in fisiere ce au numele functiei si extensia **.m** . Intr-un fisier **.m** se pot defini mai multe functii, apelate de prima functie definita in fisier.

Instructiunea global

Instructiunea **global** se utilizeaza pentru a defini variabile globale. Daca mai multe functii si spatiul de baza trebuie sa utilizeze aceeasi variabila, aceasta variabila trebuie declarata globala, in fiecare functie si in spatiul de baza. La atribuirea unei valori acestei variabile in orice functie sau in spatiul de baza, valoarea este accesibila tuturor functiilor si spatiul de baza ce au declarat variabila ca globala.

Forma instructiunii **global** este : `global v1 v2 ...` .

Exemplu :

Fie functia urmatoare ce utilizeaza o variabila globala numita `comp` ce contine o matrice.

Programul urmat citeste o matrice in variabila globala `comp` si apoi apeleaza functia **fcn**.

Se declara variabila globala `comp`

```
global comp
% citeste datele din fisierul comp.txt în matricea comp
load comp.txt
x = [1, 2] ;
fcn(x)
```

ans =

11

Variabile handle de functii

O variabila de tip handle de functii contine toate informatiile necesare despre o functie care trebuie apelata mai tarziu. De obicei, o variabila de tip handle de functii este pasata ca argument unei alte functii.

Instructiunea **fh = @numefunctie** memoreaza in variabila `fh` un handle al functiei `numefunctie`. Variabila `fh` poate fi pasata ca argument altei functii. Apelarea functiei `numefunctie` pasata printr-o variabila handle se face astfel : **fh (lista de parametri)** unde lista de parametri contine parametrii actuali ai functiei `numefunctie`.

Exemplu:

Fie functia `fun1(x)` care calculeaza valoarea $(x + 1)^2$. Functia este memorata in fisierul **fun1.m** .

Sa calculam valoarea `fun1(1.3)`. Functia poate fi apelata in doua moduri:

- ca o expresie in membrul drept al unei instructiuni de atribuire:

```
z = fun1(1.3)
```

```
z =
```

```
5.2900
```

- printr-o variabila handle:

```
fh = @fun1;  
z = fh(1.3)
```

```
z =
```

```
5.2900
```

Exemplu:

Fie functia `fun2(x,y)` ce calculeaza suma si suma patratelor a doua numere. Functia este memorata in fisierul **fun2.m**.

Vom apela functia cu valorile `x=2.1`, `y=-0.8`:

- ca o expresie in membrul drept al unei instructiuni de atribuire:

```
[z1 z2] = fun2(2.1, -0.8)
```

```
z1 =
```

```
1.3000
```

```
z2 =
```

```
5.0500
```

- printr-o variabila handle:

```
hf = @fun2;  
[z1 z2] = hf(2.1, -0.8)
```

```
z1 =
```

```
1.3000
```

```
z2 =
```

```
5.0500
```

În exemplele anterioare, funcțiile erau definite în fișiere **.m**. Este posibil să definim în program funcții limitate la o singură expresie, fără nume, și să le atribuim unei variabile handle. Ele sunt apelate prin variabila handle, ca mai înainte. Asemenea funcții fără nume se numesc **anonime**. Definiția unei funcții anonime este **@(lista parametrilor formali de intrare) expresia funcției**.

Exemplu:

Să definim o funcție anonimă ce calculează expresia $(x+1)^2$ și să o apelăm cu $x=2.1$.

```
fx = @(x)(x+1)^2 ;
z = fx(2.1)
```

z =

9.6100

Exemplu:

Să definim o funcție anonimă care calculează suma și suma patratelor a două numere în vectorul $[x+y, x^2+y^2]$. O vom apela cu valorile 1.3 și -0.8.

```
fz=@(x,y)[x+y, x^2+y^2] ;
[z]=fz(1.3,-0.8)
```

z =

0.5000 2.3300

O funcție definită într-un fișier **.m** poate avea ca parametru de intrare o variabilă handle. Variabila handle se poate initializa cu o funcție definită într-un fișier **.m**, cu o funcție anonimă, sau cu o funcție standard Matlab. În acest fel, o funcție poate avea ca parametri alte funcții. Fie **fcn** o funcție ce are ca parametru o altă funcție: $x = fcn(f, \text{lista de parametri})$. Aici f este o variabilă handle, iar lista de parametri va conține parametrii lui f și alți parametri ai funcției fcn . Fie **fun** o funcție ce va fi pasată ca parametru funcției fcn .

Apelarea funcției **fcn** se face cu următoarea secvență de instrucțiuni:

- creează variabila handle f

```
f = @fun ;
```

- pasează variabila handle și lista de parametri actuali ai funcțiilor fcn și fun

```
x = fcn(f, lista de parametri actuali);
```

Exemplu:

Fie funcția **funb(x)** ce va calcula expresia **sin(f(x))**, unde $f(x)$ este o funcție oarecare, ce va fi parametru al funcției $funb$. Funcția $funb$ este memorată în fișierul **funb.m**.

Vrem să calculăm expresiile $\sin(x^2)$ și $\sin(x^3)$ cu $x = 2.1$. Vom defini funcția **funa** ce calculează valoarea x^3 și **func** care calculează valoarea x^2 .

Apelăm funcția $funb$ cu primul parametru handle al funcției $funa$ și al doilea parametru 2.1 și obținem:

```
fh=@funa
```

```
z=funb(fh,2.1)
```

```
fh =
```

```
function_handle with value:
```

```
@funa
```

```
z =
```

```
0.1630
```

Apelam functia funb cu primul parametru handle al functiei func si al doilea parametru 2.1 si obtinem:

```
fh=@func
z=funb(fh,2.1)
```

```
fh =
```

```
function_handle with value:
```

```
@func
```

```
a =
```

```
4.4100
```

```
z =
```

```
-0.9546
```

Exemplul de mai sus are rolul de a exemplifica utilizarea functiilor Matlab ce au ca parametri alte functii. In cazul in care functia ce este parametru este simpla, putem utiliza o functie anonima ca parametru.

```
z = funb(@(x)x^3, 2.1)
```

```
z =
```

```
0.1630
```

Limbajul Matlab are functia standard **feval** care se utilizeaza pentru evaluarea functiilor standard si a celor utilizator din fisierele **.m**. Functia feval utilizeaza o variabila tip handle pentru a evalua functiile. Functia feval are forma: **feval(handle, arg1, arg2, ..., argn)**, unde:

handle – variabila handle a functiei ce va fi evaluata;

arg1, arg2, ..., argn – parametrii functiei ce va fi evaluata.

Vom rescrie exemplele de mai sus utilizand functia `feval`. Fie functia **funb2** ce calculeaza expresia $\sin(f(x))$.

Functia `funb2` este apelata pentru a calcula $\sin(2.1^3)$ astfel:

```
fh=@funa;  
b=funb2(fh,2.1)
```

b =

0.1630

Varianta II

Functia `funb3` este apelata pentru a calcula $\sin(2.1^2)$ astfel:

```
fh=@func;  
b=funb3(fh,2.1)
```

a =

4.4100

b =

-0.9546

Functia `feval` poate evalua si functii anonime. De exemplu, pentru a calcula valoarea expresiei x^3 pentru $x=1.5$ putem scrie:

```
feval(@(x)x^3,1.5)
```

ans =

3.3750

Matlab are functia predefinita **functions** ce are ca parametru o variabila tip handle de functii si ca rezultat o structura cu informatiile despre functia continuta in variabila handle. De exemplu, pentru a obtine structura cu informatii despre functia `funa` vom scrie:

```
a = functions(@funa)
```

a =

struct with fields:

```
function: 'funa'  
type: 'simple'
```

```
file: 'E:\FACULTATE\ANUL I SEM II\Calcul Numeric\Teme
\tema2\funa.m'
```

Pentru a afla doar fisierul in care este definita functia vom afisa campul **file** al structurii **a** in felul urmator:

```
a.file
```

```
ans =
```

```
'E:\FACULTATE\ANUL I SEM II\Calcul Numeric\Teme\tema2\funa.m'
```

Vectorizarea functiilor

Toate functiile standard Matlab pot fi aplicate asupra vectorilor si matricelor. In acest caz functia se aplica asupra fiecarui element al vectorului sau matricei (vectorizarea functiei). Fie de exemplu vectorul:

```
a=[1.1, -2.3, pi]
```

```
a =
```

```
1.1000    -2.3000    3.1416
```

```
b=sin(a)
```

```
b =
```

```
0.8912    -0.7457    0.0000
```

Aplicarea functiilor asupra tablourilor de celule

Functia **cellfun()** permite sa aplicam o functie asupra fiecarui element al unui tablou de celule. Atunci cand rezultatul functiei este un scalar si valorile scalare pot fi concatenate intr-un tablou, cellfun() are forma: **A = cellfun(fun, C1, C2, ...)**, unde Ci sunt tablouri de celule, iar fun este o variabila handle de functie ce se aplica asupra fiecarei celule din Ci.

Exemplu:

Sa calculam lungimea tablourilor din celulele vectorului X

```
X={1:10, [2; 4; 6]}
cellfun(@length,X)
```

```
X =
```

```
1x2 cell array
```

```
{1x10 double}    {3x1 double}
```

ans =

10 3

Functia `cellfun` are si forma: `A = cellfun(fun, C1, C2, ... 'Param1', val1, ...)`, unde **Parami** sunt parametri, iar **vali** sunt valorile acestor parametri.

Atunci cand functia `fun` nu are ca rezultat un scalar, sau rezultatele nu pot fi concatenate intr-un tablou, utilizam parametrul **UniformOutput** pus la valoarea `false`. Exemplu:

Sa aplicam functia `abs` asupra elementelor vectorului de celule `X`. Rezultatul aplicarii functiei `abs` asupra unei celule este un vector.

```
R = cellfun(@abs, X, 'UniformOutput' , false)
```

R =

1×2 cell array

{1×10 double} {3×1 double}

```
celldisp(R)
```

R{1} =

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

R{2} =

2
4
6

Calcul simbolic

Definirea variabilelor si functiilor simbolice

Calculul simbolic opereaza cu obiecte simbolice: variabile, matrice si expresii simbolice. Variabilele simbolice se definesc in doua feluri:

- cu instructiunea **`syms`**, care defineste variabile simbolice;
- orice variabila ce primeste ca valoare o expresie simbolica devine o variabila simbolica; atribuirea de valori unei variabile se face cu operatorul `"=`".

Instructiunea syms are forma: **syms var var var ...** , unde var sunt nume de variabile simbolice.

Exemplu:

Definim variabilele simbolice a,b si c cu instructiunea syms si atribuim variabilei a ca valoare expresia simbolica **b+c** .

```
syms a b c
a=b+c
```

$a =$

$b + c$

Fie instructiunea **m=b+c**, m este acum o variabila simbolica, deoarece a primit ca valoare o expresie simbolica.

Expresiile simbolice se definesc la fel ca expresiile aritmetice din Matlab, in care variabilele numerice sunt inlocuite cu variabile simbolice. Se includ aici si vectorii si matricele cu elemente expresii simbolice, asupra carora se pot efectua calcule simbolice analoge calculelor numerice din Matlab.

Expresiile simbolice au ca termeni variabile simbolice si functii simbolice si ca operatori aritmetici: +, -, *, /, \, ^ . Operatorii +, -, /, **sunt cei patru operatori aritmetici cunoscuti**. Operatia **"a \ b"** se defineste ca $(1/a)*b$. Operatorul **"^"** este ridicarea la putere.

Prioritatile operatorilor aritmetici sunt cele cunoscute. Operatorii + si - unari au cea mai mare prioritate, urmati de operatorii *, /, \, ^, iar operatorii + si - binari au cea mai mica prioritate. Operatorii unari sunt asociativi la dreapta, operatorii binari sunt asociativi la stanga. In cadrul expresiilor aritmetice se pot utiliza paranteze rotunde, (si) , pentru a modifica prioritatile operatorilor.

Functiile matematice uzuale ce se pot utiliza in expresiile simbolice sunt cele de mai jos :

sin asin sqrt exp

cos acos abs log

tan atan log10

Exista inca un mod de a crea expresii simbolice, functia **sym** . Aceasta functie are forma **sym(' expresie simbolica')** si are ca rezultat o expresie simbolica ce poate fi atribuita unei variabile simbolice. Reamintim ca o expresie simbolica are ca termeni variabile simbolice, definite anterior.

Exemple:

Sa definim functia simbolica liniara **f(x) = a * x + b** . Primul mod de a defini functia este de a defini variabilele simbolice a, x, b si f cu instructiunea syms si apoi atribuim lui f ca valoare expresia simbolica:

```
syms a x b f;
f = a * x + b
```

$f =$

$b + a*x$

Al doilea mod defineste expresia simbolica cu functia sym:

```
syms a x b f;
```

```
f = sym('a * x + b');
```

În unele cazuri trebuie să cream expresii simbolice în care intervin constante. Acest lucru se face cu funcția `sym`. De exemplu, pentru a crea o funcție simbolică constantă ce are valoarea 3 vom scrie:

```
f=sym('3')
```

```
f =
```

```
3
```

sau

```
f= sym(3)
```

```
f =
```

```
3
```

Exemplu:

Vom defini variabilele simbolice a, b și x și polinoamele simbolice $f(x) = a \cdot x^2 + 2$ și $g(x) = x + b$ și vom calcula produsul lor, $f(x) \cdot g(x)$. Programul este următorul:

```
syms a b x f g;  
f = a * x^2 + 2  
g = x + b  
f * g
```

```
f =
```

```
a*x^2 + 2
```

```
g =
```

```
b + x
```

```
ans =
```

```
(b + x)*(a*x^2 + 2)
```

Exemplu:

Să definim variabila simbolică x și funcția simbolică $g(x) = \sqrt{x^2 + x + 1}$.

```
syms x g;  
g = sqrt(x^2 + x + 1)
```

```
g =  
(x^2 + x + 1)^(1/2)
```

Substitutii

Este posibil sa atribuim valori numerice variabilelor simbolice si, in acest caz, expresiile simbolice sunt evaluate la valoarea numerica corespunzatoare. Aceste substitutii ale variabilelor simbolice cu valori numerice se fac cu functia **subs** cu formele: **subs(expresie simbolica, variabila simbolica, valoare numerica)**, in cazul cand substituim o singura variabila, si **subs(expresie simbolica, {variabile simbolice}, {valori numerice})**, in cazul cand substituim mai multe variabile.

Exemplu:

Fie functia simbolica $f(x)=x^2 - 3x + 2$. Vom substitui variabila simbolica x cu valoarea 2.

```
syms f x;  
f = x^2 - 3 * x + 2;  
subs(f, x, 2)  
subs(f, x, -2)
```

ans =

0

ans =

12

Exemplu:

Fie functia de doua variabile $f(x,y)=x^2+x*y$. Vom substitui variabila simbolica x cu 2.

```
syms x y f;  
f = x^2 + x * y;  
subs(f, x, 2)  
subs(f, y, 3)  
subs(f, {x, y}, {-1, 2})
```

ans =

2*y + 4

ans =

x^2 + 3*x

`ans =`

`-1`

Reamintim ca, lista cu variabilele simbolice ce vor fi substituite si lista cu valori sunt incluse intre acolade, { }. In cazul cand substituim o singura variabila simbolica cu o valoare, functia `subs` are si urmatoarea forma simpla: **`subs(expresie simbolica, valoare numerica)`** .

Daca expresia simbolica depinde de mai mult de o variabila si variabila pentru care se face substitutia nu este specificata, substitutia se face pentru variabila simbolica implicita, care se alege dupa urmatoarea regula:

-> se alege litera cea mai apropiata de x din alfabet;

-> daca exista doua litere egal departate de x, se alege ultima din alfabet din cele doua.

Exemplu:

```
syms x t;
f = t^2 * cos(x + t)
subs(f,2)
```

`f =`

`t^2*cos(t + x)`

`ans =`

`t^2*cos(t + 2)`

Dupa cum se observa, se substituie variabila simbolica x cu valoarea 2, aleasa dupa regula de mai sus.

Variabilele simbolice dintr-o expresie se pot determina cu functia **`findsym`** .

Exemplu:

```
syms t omega psi f x g;
f = cos(omega * t + psi);
g = x^3 - x + 1
findsym(f)
findsym(g)
```

`g =`

`x^3 - x + 1`

Warning: FINDSYM will be removed in a future release. Use SYMVAR instead.

`ans =`

`'omega,psi,t'`

Warning: FINDSYM will be removed in a future release. Use SYMVAR instead.

```
ans =  
  
 'x'
```

Variabila simbolica implicita dintr-o expresie f se poate determina cu functia **findsym(f,1)** .

Exemplu:

```
syms x t;  
f = t^2 * cos(x + t)  
findsym(f, 1)
```

```
f =
```

```
t^2*cos(t + x)
```

Warning: FINDSYM will be removed in a future release. Use SYMVAR instead.

```
ans =  
  
 'x'
```

Mentionam ca pentru afisarea expresiilor simbolice intr-un format apropiat de cel din matematica se utilizeaza functia **pretty** ce are ca parametru expresia simbolica.

Reprezentarea simbolica a numerelor

Numerele se reprezinta simbolic in urmatoarele feluri:

-> in virgula mobila, sub forma unei mantise inmultita cu 2 la un anumit exponent; mantisa contine 13 cifre hexazecimale;

-> ca numar rational, ca raport a doua numere intregi;

-> ca numar rational plus precizia relativa; precizia relativa este diferenta intre valoarea numarului rational si valoarea lui reprezentata in virgula mobila, si este exprimata in functie de eps, precizia reprezentarii numerelor in virgula mobila;

-> ca numar zecimal cu un numar specificat de cifre semnificative; implicit, numarul de cifre este 32, dar el poate fi specificat cu functia **digits** dupa cum se arata mai jos. Conversia intre numar si reprezentarea sa simbolica se face cu functia **sym** cu un parametru ce specifica tipul reprezentarii simbolica dupa cum se arata mai jos.

in virgula mobila -> `sym(x, 'f');`

ca numar rational -> `sym(x, 'r');`

ca numar rational plus precizia relativa -> `sym(x, 'e');`

ca numar zecimal cu un numar specificat de cifre semnificative -> `sym(x, 'd')`.

Operatiile cu numere rationale se fac dupa regulile din aritmetica.

Exemplu:

```
sym(2)/sym(3) + sym(4)/sym(5)
```

ans =

$22/15$

Exemplu:

Fie numarul 0.2, a carui valoare va fi convertita intr-un numar simbolic in formele de mai sus.

```
sym(0.2, 'f')
```

ans =

$3602879701896397/18014398509481984$

```
sym(0.2, 'r')
```

ans =

$1/5$

```
sym(0.2, 'e')
```

ans =

$\text{eps}/20 + 1/5$

```
sym(0.2, 'd')
```

ans =

0.2

```
digits(10)
sym(0.2, 'd')
```

ans =

0.2

Definirea de variabile simbolice reale si complexe

O variabila complexa este o pereche ordonata de doua variabile reale. Fie x si y doua variabile reale. O variabila complexa este $z = x + i * y$, unde x este partea reala, y este partea imaginara a variabilei z , iar $i = \sqrt{-1}$. Pentru a defini o variabila complexa trebuie sa definim mai intai doua variabile simbolice reale, corespunzand partii reale si celei imaginare a variabilei complexe, apoi utilizam formula de mai sus in care variabila i este predefinita. Pentru aceasta se utilizeaza instructiunea `syms` cu optiunea **real** sau functia `sym` cu aceeasi optiune:

-> cu instructiunea `syms`:

```
syms x y real
z = x + i * y
```

$z =$

$x + y*1i$

-> cu functia `sym`:

```
x = sym('x', 'real');
y = sym('y', 'real');
z = x + i * y
```

$z =$

$x + y*1i$

In expresiile cu numere complexe se pot utiliza functiile matematice standard: `real`, `imag`, `conj`, `abs`, etc.

Exemplu:

Sa definim o variabila simbolica complexa si sa calculam conjugata, partea reala si modulul.

```
syms x y;
z = x + i * y;
conj(z)
real(z)
abs(z)
```

$ans =$

$conj(x) - conj(y)*1i$

$ans =$

$real(x) - imag(y)$

```
ans =
```

```
abs(x + y*1i)
```

Daca dorim sa stergem proprietatea real a unei variabile declarata anterior cu instructiunea `syms` sau functia `sym`, utilizam instructiunea `syms` cu optiunea **unreal**.

Exemplu:

```
syms x real;
syms x unreal; % // de preferat clears in loc de unreal
```

*Warning: SYMS X UNREAL and SYMS('X','UNREAL')
will not accept UNREAL in a future release. SYMS
X clears assumptions by default.*

Matrice simbolice

Matricele simbolice au ca elemente obiecte simbolice, constante, variabile sau expresii simbolice. Operatiile cu matrice se efectueaza cu operatorii `+`, `-`, `,`, `\`, `^`, `.`, `./`, `.\` si `^`. Semnificatia operatorilor `+`, `-`, `*` este cea de adunare, scadere si inmultire a matricelor cu dimensiuni corespunzatoare. Semnificatia celorlalti operatori este cea de mai jos:

`/ -> a*inv(b)`

`\ -> inv(a)*b`

`^ -> a^b`

`.* -> c(i,j)=a(i,j)*b(i,j)`

`./ -> c(i,j)=a(i,j)/b(i,j)`

`.\ -> c(i,j)=a(i,j)\b(i,j)`

`.^ -> c(i,j)=a(i,j)^b(i,j)` Elementele matricelor simbolice se adreseaza cu indici in acelasi fel ca elementele matricelor numerice. Putem defini matrice simbolice in doua feluri:

-> matrice cu elemente simbolice;

-> sa convertim matrice numerice in matrice simbolice cu functia `sym`.

Exemplu:

```
syms a b c d;
M = [a b; c d]
```

$M =$

$\begin{bmatrix} a & b \end{bmatrix}$

$\begin{bmatrix} c & d \end{bmatrix}$

```
det(M)
```


`ans =`

`a*d - b*c`

`inv(M)`

`ans =`

`[d/(a*d - b*c), -b/(a*d - b*c)]`
`[-c/(a*d - b*c), a/(a*d - b*c)]`

`R = M * inv(M)`

`R =`

`[(a*d)/(a*d - b*c) - (b*c)/(a*d - b*c),`
`0]`
`[` `0, (a*d)/(a*d - b*c) - (b*c)/`
`(a*d - b*c)]`

`R = inv(M) * M`

`R =`

`[(a*d)/(a*d - b*c) - (b*c)/(a*d - b*c),`
`0]`
`[` `0, (a*d)/(a*d - b*c) - (b*c)/`
`(a*d - b*c)]`

Pentru a afișa expresia R în forma matematică utilizăm funcția `pretty`.

`pretty(R)`

```

/      a d      b c      \
/  -----  -  -----,      0      /
/  a d - b c  a d - b c      /
/
/
/      0,      a d      b c      /
/      -----  -  -----      /
\      a d - b c  a d - b c      /

```

Putem simplifica expresiile de mai sus cu funcția **simplify** și obținem matricea unitate.

`simplify(M*inv(M))`

`ans =`

`[1, 0]`

$[0, 1]$

Exemplu:

```
syms a b c d;
A = [a 0; b c]
```

A =

$\begin{bmatrix} a & 0 \\ b & c \end{bmatrix}$

```
B = [-a b; -c d]
```

B =

$\begin{bmatrix} -a & b \\ -c & d \end{bmatrix}$

```
R = A+B
```

R =

$\begin{bmatrix} 0 & b \\ b - c & c + d \end{bmatrix}$

```
R = A*B
```

R =

$\begin{bmatrix} -a^2 & a*b \\ -c^2 - a*b & b^2 + c*d \end{bmatrix}$

Pentru a scrie expresia simbolica R in forma matematica, utilizam functia pretty

```
pretty(R)
```

```
/      2      \
/   - a  ,    a b  \
/              \
/      2      2    \
\ - c  - a b, b  + c d /
```

Exemplu:

```
syms a b c real;
A = [a+i*b c; -c a-i*b]
```

A =

$$\begin{bmatrix} a + b \cdot 1i, & c \\ -c, & a - b \cdot 1i \end{bmatrix}$$

det(A)

ans =

$$a^2 + b^2 + c^2$$

conj(A)

ans =

$$\begin{bmatrix} a - b \cdot 1i, & c \\ -c, & a + b \cdot 1i \end{bmatrix}$$

Exemplu:

Fie H matricea Hilbert de dimensiune patru. Sa convertim aceasta matrice intr-o matrice simbolica. Calculele cu numere simbolice ratiionale se fac cu precizie infinita.

H = hilb(4)

H = sym(H)

det(H)

inv(H)

H =

1.0000	0.5000	0.3333	0.2500
0.5000	0.3333	0.2500	0.2000
0.3333	0.2500	0.2000	0.1667
0.2500	0.2000	0.1667	0.1429

H =

$$\begin{bmatrix} 1, & 1/2, & 1/3, & 1/4 \\ 1/2, & 1/3, & 1/4, & 1/5 \\ 1/3, & 1/4, & 1/5, & 1/6 \\ 1/4, & 1/5, & 1/6, & 1/7 \end{bmatrix}$$

ans =

$$1/6048000$$

ans =

```
[ 16, -120, 240, -140]
[-120, 1200, -2700, 1680]
[ 240, -2700, 6480, -4200]
[-140, 1680, -4200, 2800]
```

Crearea de functii abstracte

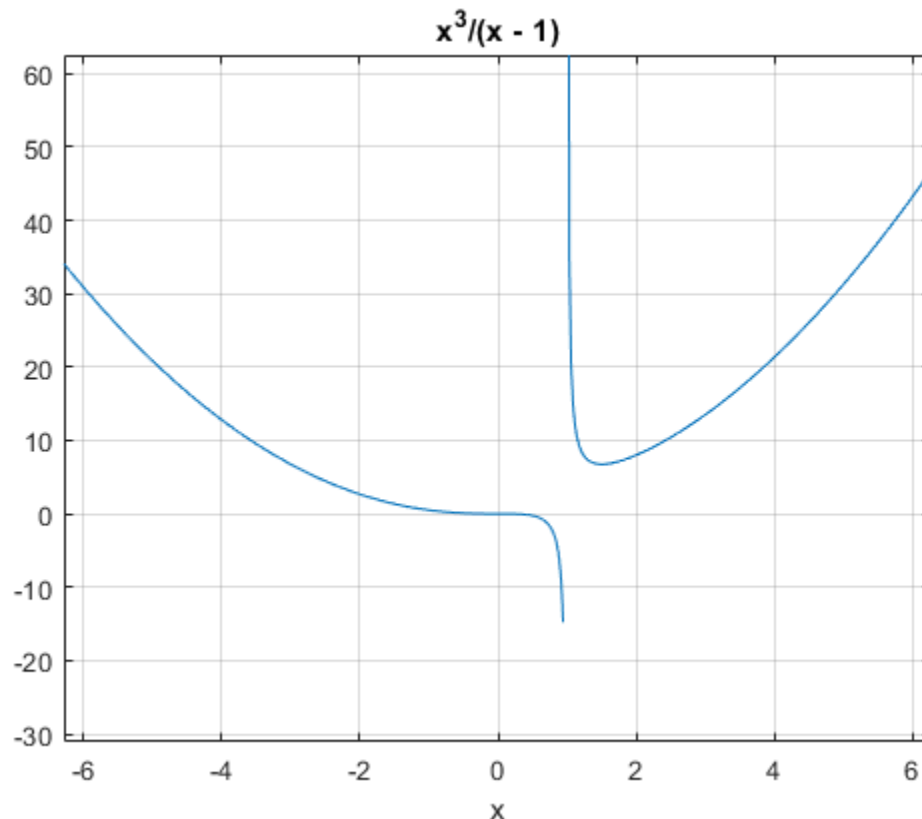
În multe cazuri este avantajos să cream o funcție nedeterminată (abstractă) care acționează asupra obiectelor simbolice și apoi poate fi utilizată în expresii. Acest lucru se face cu instrucțiunea `f = sym('f(x)')`. Variabila simbolică `f` poate fi utilizată apoi în expresii simbolice. De exemplu, pentru a crea expresia simbolică $(f(x+h)-f(x))/h$ vom scrie `df = (sub(f, x, x+h) - f)/h`.

Reprezentarea grafica a functiilor

Reprezentarea grafică a funcțiilor se face cu funcția `ezplot`. Reprezentarea grafică a unei funcții de o variabilă, $f(x)$, se face cu funcția `ezplot(f, [min, max])`, unde `min` și `max` sunt limitele domeniului. Dacă limitele sunt omise, domeniul de reprezentare este $-2\pi < x < 2\pi$.

Exemplu:

```
syms f x;
f = x^3 / (x - 1);
ezplot(f)
grid
```

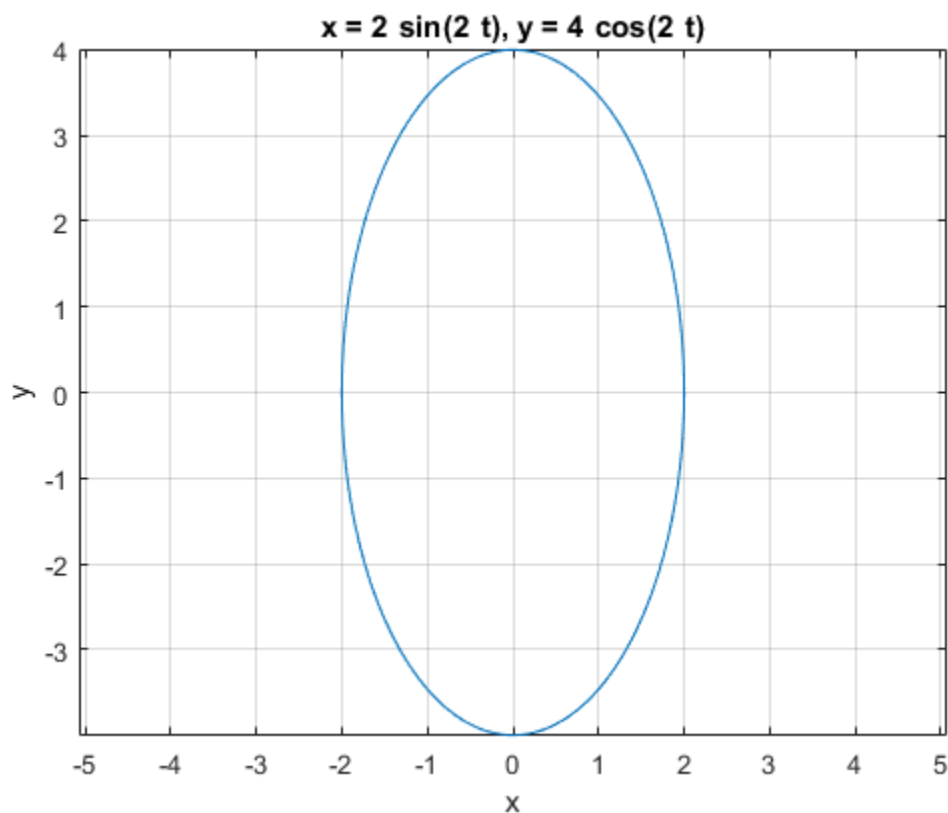

Curbele plane definite parametric prin formulele simbolice $x = x(t)$ si $y = y(t)$ se reprezinta grafic cu functia **ezplot(x, y, [tmin, tmax])**, unde tmin, tmax sunt limitele domeniului de reprezentare. Daca limitele sunt omise, domeniul de reprezentare este $0 < t < 2\pi$.

Exemplu:

Reprezentarea grafica a curbei definita parametric prin ecuatiile: $x = 2\sin(2t)$ si $y = 4\cos(2t)$.

```
syms x y t;
x = 2 * sin(2 * t);
y = 4 * cos(2 * t);
ezplot(x, y);
grid
```


Curbele plane definite implicit de relatia $f(x, y) = 0$ se reprezinta grafic cu functia **ezplot(f, [xmin, xmax, ymin, ymax])**, unde xmin, xmax, ymin, ymax sunt limitele domeniului de reprezentare. Functia ezplot(f, [min, max]) reprezinta grafic functia $f(x, y) = 0$ pe domeniul $\min < x < \max$, $\min < y < \max$. In cazul in care domeniul nu este precizat, functia ezplot(f) reprezinta grafic functia $f(x, y) = 0$ pe domeniul $-2\pi < x < 2\pi$, $-2\pi < y < 2\pi$.

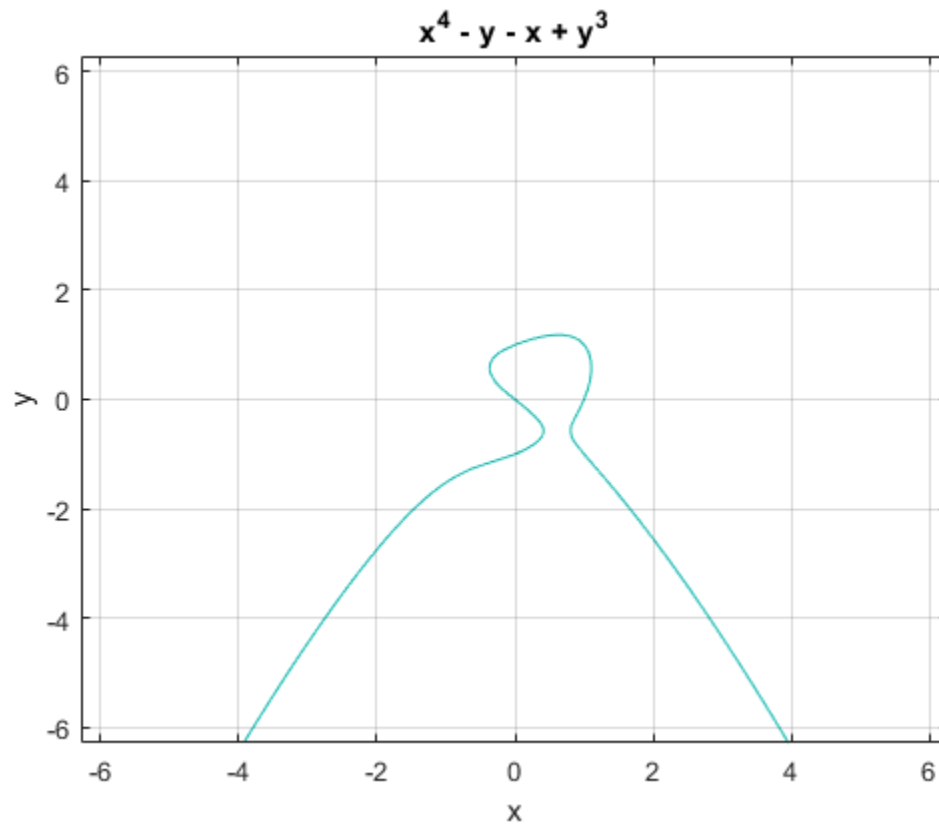
Exemplu:

Sa reprezentam grafic functia $x^4 + y^3 - x - y = 0$. Programul este urmatorul:

```
syms x y f;
f = x^4 + y^3 - x - y;
ezplot(f)
grid
```

$f =$

$$x^4 - x + y^3 - y$$

Published with MATLAB® R2018b